

Sygn. akt I CNP 40/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi A. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w R.

z dnia 15 lipca 2013 r., sygn. akt I Ns .../12, wydanego w sprawie z wniosku A. K.

przy uczestnictwie A. P.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 15 lipca 2013 r. wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego. Sąd ustalił, że:

- w skład majątku wspólnego wnioskodawcy A. K. i uczestniczki A. P. wchodzi spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego o wartości 250 000 zł;

- udziały uczestników w majątku wspólnym są równe.

Sąd podzielił majątek wspólny w ten sposób, że lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego przydzielił wnioskodawcy i zasądził od niego na rzecz uczestniczki kwotę 125 000 zł tytułem spłaty jej udziału. Ponadto zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy A. K. kwotę 2 195, 71 zł tytułem zwrotu połowy kosztów utrzymania lokalu i oddalił roszczenie wnioskodawcy o zapłatę kwoty 21 181 zł, z uwagi na nieudowodnienie przez wnioskodawcę, że dokonał spłaty z majątku osobistego długów uczestniczki.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 15 lipca 2013 r. skarżący wskazał jako jej podstawę – naruszenie art. 43 § 2 k.r.o. przez jego nieprawidłową interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegającą na mylnym przyjęciu, że zachowanie uczestniczki nie spełnia przesłanek koniecznych do orzeczenie o nierównych udziałach małżonków. Zarzucił też niewłaściwe zastosowanie oraz błędną interpretację art. 2 Konstytucji polegającą na naruszeniu zawartej w nim dyspozycji, zgodnie z którą Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. We wnioskach skarżący domagał się stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanego postanowienia oraz zasądzenia od uczestniczki na rzecz skarżącego kosztów postępowania wywołanego skargą, ewentualnie uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy po ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każde z nich jest indywidualne i niezależne, a jednocześnie w skardze muszą być wyodrębnione i wypełnione wszystkie. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody wydaniem zaskarżonego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (por. np. postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Skarżący nie wypełnił żadnego z tych obowiązków.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża również obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących szeroko rozumianych środków prawnych umożliwiających uchylenie, zmianę lub pozbawienie skuteczności zaskarżonego orzeczenia i wyjaśnienie dlaczego ich zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku, gdyby skarżący z nich skorzystał. Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2015 r., V CNP 11/15, LEX nr 1784528). Skarżący w ogóle nie przedstawił stosownego wywodu w tej kwestii. Wyjaśnił tylko, że nie zdołał skutecznie wywieść apelacji, ponieważ nie opłacił jej w terminie i została odrzucona.

Z tych względów skarga wniesiona przez pozwanego, jako niespełniająca konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

jw

kc